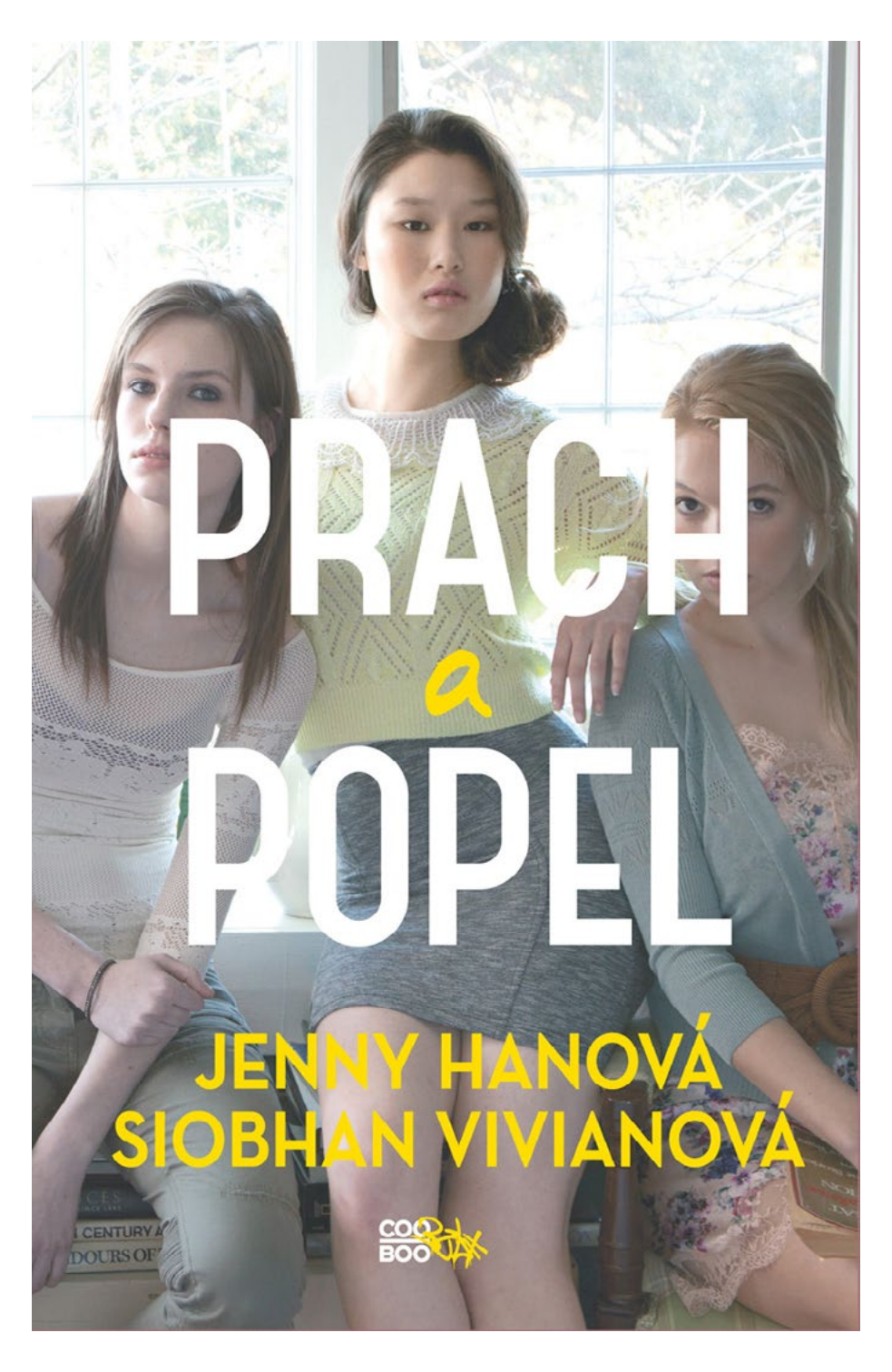

A photograph of three young women sitting in front of a large, multi-paned window. The woman in the center is wearing a light green sweater and a grey skirt. The woman on the left is wearing a white lace top and light blue jeans. The woman on the right is wearing a blue cardigan over a floral top. The title 'PRACH a ROPEL' is overlaid in large white letters, with a yellow 'a' in the middle.

PRACH a ROPEL

JENNY HANOVÁ
SIOBHAN VIVIANOVÁ

COO
BOO

Prach a popel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jenny Hanová, Siobhan Vivianová
Prach a popel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

JENNY HANOVÁ
SIOBHAN VIVIANOVÁ

PRACH
a
POPEL

COO
BOO

Pro Zareen Jafferyovou

„V tom tkví problém pomsty:
Všechno je to v očekávání, věc samotná je bolest,
ne potěšení; bolest je alespoň největším výsledkem.“

MARK TWAIN

PROLOG

MARY

Stojím vzadu na vysokém kůru kostela Panny Marie od moře a je to čiré utrpení. Na světě není dost slz. Moje vzlyky jsou ozvěnou těch, kterými se otřásají lidé shromáždění v chrámu pode mnou.

Na bílém mramorovém oltáři stojí mosazná urna. Kolem ní je moře květin. Růže a chryzantémy a lilie a hledíky, kříž z bílých karafiátů, věnce s růžovými stuhami visícími přes okraj. Tolik květin, i když za vitrážovými okny se snáší sních.

Nevím, jak jsem se sem dostala. Nevím, co je za den. Ani kolik je hodin.

K varhanám za mnou usedne postarší paní a začne hrát nějaký žalozpěv. Všichni povstanou a kazatel s vážnou tváří projde uličkou mezi lavicemi. Za ním jdou dva ministranti s rozměrnými dřevěnými kříži. Moje mamka to nezvládá. Vidím ji skrze slzy. Úzká černá sukně, černý svetr. Má co dělat, aby se udržela na nohou. Z jedné strany ji podpírá teta Bette, z druhé táta.

Promnu si oči a podívám se znovu. Není to moje mamka, je to paní Holtzová. Je stejně drobná jako Rennie, má i stejně kudrnaté vlasy. Ty dva lidi, co ji podpírají, jsem nikdy v životě neviděla.

A na té velkoformátové fotce na stojánku vedle urny nejsem já, ale Rennie ve žlutých letních šatech, zvlněné vlasy rozpuštěné a zcuchané od slabého mořského vánku. Tváří se jako nevinátka, ale v očích se jí třpytí rošťácké jiskřičky. Vypadá tak na patnáct nebo na šestnáct. Takhle mladě snad nepůsobila nikdy.

Tohle není můj pohřeb. Je Renniin.

Je tu tak narváno, že zřízcenci kostela museli donést skládací židle a postavit je dozadu za lavice i vedle zpovědnic. Tam taky zahlédnu Kat. Za ní stojí její táta. Pat jí zmáčkne ruku. Z toho, jak se jí chvějí ramena, mi dojde, že Kat brečí.

Když paní Holtzová prochází kolem rodiny Choových, zastaví se a položí roztřesenou ruku Lillii na rameno. Chce, aby si šla sednout s ní do první řady. Lillia vypadá nervózně, ale paní Choová na ni povzbudivě kývne.

Cestou Lillia prochází kolem Reeva a jeho rodiny. Jsou tu jeho rodiče i jeho bratři s přítelkyněmi. Zabírají skoro celou řadu. Reeve byl nedávno u holiče, kůži na zátylku má trochu zrůžovělou. Na sobě má oblek, který měl i na podzimním plese. Lillia se na něj ani nepodívá a on ji taky ignoruje. Začne si listovat modlitební knížkou a Lillia sklopí hlavu a sedne si do první lavice.

Prohlížím si krovy, ochozy, sochařskou výzdobu.

Rennie? Jsi tu taky?

Dívám se okolo a čekám, jestli se Rennie objeví. Ale neobjeví se. Není tu.

Co jsem provedla, čím jsem si tohle vysloužila? Proč musím na ostrově Jar trčet navždy? Je to snad proto, že jsem spáchala sebevraždu? Víím, jak to bylo pitomé. Jen jsem chtěla,

aby Reeve litoval toho, co mi udělal. Jakmile jsem seskočila z té židle s provazem kolem krku, chtěla jsem to vzít zpátky, ale už to nešlo. Bylo příliš pozdě. Copak Bůh nechápe, že to nebyla moje vina? Nebýt Reeve, nikdy bych to neudělala. To on by měl být potrestán, ne já.

Kazatel všechny požádá, aby se pomodlili. Sklopím hlavu a zavřu oči. *Prosím, nech mě odsud odejít. Dovol mi najít cestu do nebe. Nech mě odpočívat v pokoji.*

Když oči znovu otevřu, kostel je prázdný. Světla jsou zhasnutá, po květinách nikde ani stopy.

A já jsem úplně sama.

KAPITOLA JEDNA

LILLIA

Kdyby byl dneska normální den, poslouchaly bychom s Nadiou ranní show v místním rádiu. Nadia se těmi otřepanými vtipy, které moderátoři vykládají, upřímně baví a směje se jejich zvukovým efektům. Mně to jejich tlachání zas tak vtipné nepřipadá, ale ráda poslouchám drby o slavných lidech. Občas, když v rádiu vyhlásí nějakou soutěž, Nadia zavolá ze svého i z mého mobilu, aby si zvýšila šance na výhru.

Ale dneska není normální den. Je první den školy po tom, co Rennie umřela. Vezu Nadiu do školy, ale rádio zůstane vypnuté. Jedeme mlčky, slyšet je jen šustění stěračů, které z předního skla mého auta odhrnují drobné sněhové vločky.

Nadia se snaží vymanit ze své péřové bundy, aniž by si vypočila bezpečnostní pás. „Nemohla bys to topení trochu stáhnout? Vždyť se tu uvaříme.“

Zalétnu pohledem k palubní desce. Mám topení nastavené na nejvyšší teplotu, včetně vyhřívání sedaček. Protože

se nedokážu zahřát. Celé moje tělo je od chvíle, kdy jsem se dozvěděla tu novinu, jako kus ledu. „Promiň,“ omluvím se.

Zajedu na parkoviště a chvíli jen tak pozoruju ostatní, jak masírují do školy. Je to jako němý film. Nikdo nemluví, nikdo nevtipkuje, nikdo se nesměje. Přemítám, jestli to někdy vůbec bude ve škole jako dřív, když tam teď nebude Rennie.

Nejspíš ne.

Občas, když jsem na ni byla našťavaná, jsem si namlouvala, že Rennie není zas až tak vlivná, jak si myslí. Že v naší škole není hybnou silou všeho, nezpochybnitelnou panovnicí. Jenže teď, když je pryč, už vím, že přesně to byla. Tohle místo je bez ní mrtvé.

Nadia si rozeptne pás. „Mám jít dneska s tebou?“

Zavrtím hlavou. „Já to zvládnou.“ Nadia se otočí na zadní sedadlo pro svoji tašku. „Dneska by tu prý měli být psychologové a výchovný poradci,“ řeknu. „Kdyby sis s někým chtěla promluvit... slyšela jsem, že paní Chirazová je dost v pohodě.“

Nadia přikývne. „Ale to platí i pro tebe, jo?“ špitne nesměle.

Taky kývnu. „Jasně,“ řeknu, ale do hovoru mi moc není. Nechci mluvit s nikým. Prosila jsem mamku, aby mě dneska nechala doma a napsala mi omluvenku. Žadonila jsem a škemrala. Poslední dobou se mi špatně spí. Vlastně nespím vůbec. Hodiny a hodiny ležím ve tmě, ale usnout se mi nedaří.

Než Nadia vystoupí z auta, chytnu ji za rukáv. „Hele, se mnou si nedělej starosti. Jsem v pohodě.“ Víím, že můj hlas zní unaveně a zesláble, a tak se to snažím dohnat úsměvem.

Nejhorší je, že víím, jak mě všichni budou litovat. Kdyby jen znali pravdu – že mě Rennie před smrtí začala nenávidět. Že jsem se na ní dopustila té nejhorší zrady. Když zavru oči, vidím záblesky toho, co se stalo, když jsme byly naposled

spolu. Jak Reevesovi ukázala fotky z podzimního plesu, na kterých mu liju do pití tu drogu. Jak mi vlepila facku. Jak vzlykala a nenáviděla mě za to, že jsem ji zradila.

A pak je tu Mary.

Z pomýšlení, že se s ní dneska uvidím, bych se nejradši zahrabala někde v jámě. Jak jí mám říct o mně a o Reevesovi? A co jí vůbec mám říct? Že jsem se spletla, ale teď už je po všem? V duchu jsem si tu omluvu nacvičovala snad stokrát, ale pořád nemám pocit, že jsem zvolila správná slova.

Jdu přes parkoviště a rozhlížím se, jestli neuvidím Katino auto, ale taky tady není. Dlužím jí nejmíň milion telefonátů. Je mi jasné, že je na mě taky našťvaná.

Pořád čekám, že se probudím a zjistím, že to byl jen zlý sen. Že bude všechno zase jako předtím. Bylo by mi i jedno, že by mě Rennie do konce života nenáviděla za to, co se na silvestra stalo s Reevesem, nebo že by se mnou už nikdy nepromluvila. Chci jenom, aby byla naživu.

Vidím ji všude. U stěny s trofejemi v prvním patře, kde jsme se v prváku vždycky poflakovaly, když už byla moc zima na to, abychom seděly venku u fontánky. Kumbál, ve kterém jsme si o přestávkách schovávaly vzkazy. Skříňka, kterou měla Rennie ve druháku.

Cítím, jak mě v očích pálí slzy, ale už nechci brečet.

Stojím u skříňky a chodbou se ke mně přibližuje Ash. Z cesty odstrkuje lidi. „Lil,“ skučí, vrhne se mi kolem krku a hystericky vzlyká. Napadne mě krutá myšlenka: Ash se chová, jako by byla ve filmu o holce, co umřela při autonehodě. Ostatní lidi na chodbě se po nás otáčejí.

Chvilí ji nechám, aby mi brečela na rameni, a pak se jí vysmeknu. „Jdu si do automatu pro džus,“ oznámím jí. „Chceš něco?“ Nesnažím se být chladná a odtažitá, ale zrovna teď na ni nemám nervy. Je toho na mě moc.

Ash zavrtí hlavou. „Ne, ale půjdu s tebou.“

„Ne, počkej tady. Já jsem hned zpátky,“ zadržím ji a lípnu jí pusou na tvář. Rychle zmizím. Jsem už v půlce chodby a hlavou mi bleskne myšlenka, že se prostě nezastavím, vyjdu rovnou ven a půjdu domů, když vtom mě někdo zezadu chytí za paži.

Alex.

„Lil,“ osloví mě. „Držíš se?“

„Jo.“ Ale stěží.

Ani Alex nevypadá zrovna nejlíp. Má kruhy pod očima a ani se neoholil. Promne si oči a rozhlédne se. „Pořád čekám, že tu Rennie uvidím,“ vzdychne. „Bez ní to tu je... fakt prázdný. Jako by nikdo nevěděl, co dělat, když mu to Rennie neřekne.“

To je přesně pocit, který mám i já. Úplně přesně. Je úleva vědět, že mě někdo chápe. Vydechnu, ale zní to spíš jako zajímavý vzlyk a Alex mě obejmě. Nechám ho, aby mě držel, a mám pocit, že jen díky jeho pažím zůstanu na nohou.

Netuším, co Alex ví – jestli vůbec něco ví – o tom, co se na silvestra stalo mezi mnou, Rennie a Reeveem, ale jsem mu strašně vděčná, že tu teď se mnou je. Vždycky byl pro mě tím člověkem, který ví, co potřebuju, aniž bych ho o to musela žádat. Dokonce i když si to nezasloužím.

KAPITOLA DVĚ

KAT

První a druhou hodinu zatáhnu a teprve během třetí mě natchytá pan Turnshek, který má dozor na chodbách. Kouřím cigaretu schovaná pod schody, kde jsem jednou našla Mary, jak se ulejšvá z písanky. Doufala jsem, že ji tu najdu. Ráno jsem přišla do školy dřív a čekala jsem u její skřínky. Chtěla jsem na ni uhodit, zeptat se, proč mi nezavolala nebo se u mě nestavila. Teď už přece musí vědět, že je Rennie mrtvá.

Ale po Mary nebylo nikde ani vidu, ani slechu.

Pan Turnshek na mě šokovaně zírá.

„Já vím, já vím,“ vyfukuju z plic poslední kouř, zatímco se zvedám. „Mažu do ředitelny.“ Típnu cigaretu o zeď. Nechá na omítce kolečko popela.

Od Renniiny smrti vykourím téměř dvě krabičky za den. Už skoro nemám chuťové buňky a kůže mezi ukazováčkem a prostředníčkem mi začíná žloutnout. Víím, že je to blbý, měla bych přestat, než si vytvořím opravdovou závislost. To si každopádně říkám pokaždé, než si zapálím další cigáro.

„No to bych řekl, DeBrassiová,“ založí si Turnshek ruce na hrudi.

V hloubi duše jsem se asi chtěla nechat chytit. Já nevím. Celý den ve mně bublá vztek. Všichni truchlí a brečí kvůli Rennie. Všichni se objímají. Jako by celá škola potřebovala podepřít. Ale mě nikdo nepodepře ani neobejme. Většina lidí z nižších tříd ani netuší, že jsme s Rennie bývaly nejlepší kamarádky. Mají prostě za to, že je mi její smrt ukradená.

Anebo hůř, že z ní mám radost.

Skoro jsem vyskočila z kůže, když jsem zaslechla jednu roztleskávačku z prváku, jak si mumlá něco na moji adresu, když jsem kolem ní procházela. Otočila jsem se na patě, nakráčela k ní a podívala se jí zblízka do očí, téměř jsme se dotýkaly nosy. Řekla jsem jí, ať mi to zopakuje tváří v tvář. Skoro si nadělala do těch svých značkových džínů.

Nemůžu čekat, že taková blbka pochopí, čím si procházím. Ale Lillia a Mary – ty vědí, jak to mezi mnou a Rennie bylo. To, že jsme se posledních pár let na střední škole nekamarádily, ještě neznamená, že mě její smrt nechává úplně chladnou. Neznamená to, že se nehrouťm, že si nechci popovídat, pořádně si pobřečet. Koneckonců jsem poslední, kdo Rennie viděl živou. A úplně na konci jsme se v podstatě usmířily.

Na rozdíl od Rennie a Lillie.

Poslala jsem Lil pár esemesek, ale ani na jednu neodpověděla. Nejspíš zakempovala v bytě Renniiny mámy se zbytkem party, brečely si na rameni a otíraly si slzy. Buď to, anebo se užírá pocitem provinilosti, protože vím, že tu noc odešla s Reevem. Snažím se si to moc nepřipouštět, ale nepřekvapilo by mě, kdyby se se mnou úplně přestala bavit. Vlastně, pokud má všech pět pohromadě, měla by se snažit být nenápadná. Lidem nejspíš vrtá hlavou, proč Rennie sakra vůbec

odcházela ze svojí vlastní kalby. Kdyby zjistili, proč odešla, nejspíš by se to fakt dokonale podělalo.

Jen doufám, že to neví Mary. Až na to, že to je jediný důvod, který by vysvětloval, proč se na mě taky vykašlala. Že už to ví. Byla jsem tak zoufalá, že jsem párkrát dokonce jela kolem Maryina domu. Ale nikdy jsem tam nezastavila. Chtěla jsem, ale ještě jsem nebyla připravená odpovídat na otázky ohledně Reeve a Lillie. To ať si Lillia vyřeší sama.

Pan Turnshek mi napíše poznámku na růžový papírek a pošle mě do ředitelny. Já ale místo toho zaměřím k paní Chirazové.

Pět školních psychologů se choulí kolem kávovaru. Dneska ráno školním rozhlasem vyhlásili, že pokud si někdo potřebuje promluvit o svém žalu, může za nimi přijít. Ale kancelář je prázdná.

Paní Chirazová si mě všimne a poodstoupí od skupiny. Ostatní na mě přes hrnky s kafem vrhají nakvašené pohledy. Nejspíš vědí, že mám pověst potížístky. Ale paní Chirazová se tak na mě nikdy nedívá.

„Kat. Je všechno v pořádku?“

Zvednu papírek s poznámkou. „Zrovna mě nachytali, jak kouřím pod schodama.“

„Ach jo, Kat. Proč? Myslela jsem, že se teď chceš chovat co nejlíp, aspoň do doby, než odepíšou z Oberlinu.“

Pokřčím rameny, protože je mi to fuk. V tuhle chvíli už mi nezáleží na tom, jestli dostanu důtku, nebo mě rovnou vyloučí ze školy. Co se stalo, stalo se. Začnu si loupat záděry. „Byly jsme s Rennie nejlepší kamarádky. Skoro celý život. Nebo teda až do začátku střední školy. A pak jsme se začaly nenávidět.“ Dojde mi, že u toho skřípu zuby. Nedokážu si v hlavě přebrat, že Rennie Holtzová, které bylo vždycky všude plno, teď není nic než hromádka popela v podělané kýčovitě urně.

„To jsem nevěděla.“

„No takže spoustu lidí nezajímá, jak se cítím, víte? Jak se s tím vypořádávám. A po pravdě řečeno já vlastně nevím, jak na to mám reagovat. Jako že měla bych bejt dršňačka a dělat, že je mi to šumák? Nebo mám na ty nafoukaný zmetky zařvat, že jsem si s Rennie byla bližší, než se kdy snilo jim? Je to jako nějaká nechutná soutěž v tom, kdo ji znal líp. A všichni si myslí, že já ji neznala vůbec, a přitom jsem ji znala nejlíp.“ Rozhlédnu se a můj pohled dopadne na vázu se sušenými květinami na stole sekretářky. Mám sto chutí ji prostě shodit. Zatnu ruku v pěst a kousnu do ní.

Paní Chirazová si toho podle všeho všimla. O vteřinu později mi položí ruku na záda a vede mě do svojí kanceláře. Zavře za mnou dveře.

„Kat, na to, co si myslí ostatní, zapomeň. Nemusíš nikomu nic dokazovat.“ Ukáže na dveře. „Dneska tu nemáme žádné studenty, a to z jednoho prostého důvodu: Lidi chtějí truchlit s přáteli, s lidmi, kteří chápou jejich bolest, komu nemusí vysvětlovat, co k Rennie cítili. Měla by ses obklopit přáteli, lidmi, co tě znají.“

„To jsem zkoušela. Obě kámošky se na mě vykašlaly.“

„Tak to zkus znovu,“ poznamená suše paní Chirazová. „Když ti zemřela mamka, nedalo se k tobě vůbec dostat. Potřebovala jsi čas. Potřebovala jsi lidi, kteří to s tebou nevzdali.“

Zalétnu očima k oknu, za kterým létají ptáci. Přemítám, jak dlouho bude trvat, než budu zase ve své kůži. Když umřela mamka, měla jsem depresi nejmiň rok.

Paní Chirazová vstane. „Promluvíme si s panem ředitelem a zkusím ho přemluvit, aby byl ve světle událostí posledních dní shovívavější a nedával ti dťtku. Ty tu zatím klidně zůstaň, jak dlouho chceš. Až budeš chtít jít zpátky na hodinu, paní sekretářka ti napíše omluvenku.“

Nezůstanu tam moc dlouho. Jen dost na to, abych naskrábala vzkaz pro Mary.

Čus, až si tohle přečteš, přijď za mnou.

Chybíš mi. Doufám, že jsi v pohodě.

K

Strčím papírek škvírou do Maryiny skříňky, a vtom si všimnu, že na ní není zámek.

Otevřu dvířka a doufám, že za nimi najdu pověšenou bundu, ale ve skřínce není ani smítko. Ne takovým tím způsobem, jak si někteří vzorňáci uklízí na začátku pololetí, aby měli ve všem pořádek. Maryina skříňka je úplně prázdná. Na dně leží jen přeložený papírek s mým vzkazem.

Napadají mě jen dvě možnosti. Buď si Mary skříňku s někým vyměnila, anebo přestoupila na jinou školu.

Ne. Určitě by neodjela z ostrova, aniž by nám to řekla. I kdyby už věděla o Reevovi a Lillii, přece by se na mě takhle nevybodla a ani se se mnou nerozloučila. Ví, že mi na ní záleží. Že jsem její kamarádka.

Nebo aspoň doufám, že to ví.

KAPITOLA TŘI

LILLIA

Lidi nechávají v Renniině skříňce květiny. Prostrkují je dovnitř škvírami na odvětrávání. Opatrně ji otevřu, aby se květiny nevysypaly na zem. Zevnitř dvířek jsou nalepené obrázky týmu roztleskávaček, Rennie a Ash, Rennie s Reeveem. Žádná, na které bychom byly my dvě. Naše společná fotka z pláže je pryč. Byla z devítky, měly jsme na ní pastelové bikiny a dělaly jsme ksichty do objektivu. Zajímalo by mě, jestli ji jen zahodila, nebo ji rovnou roztrhala na kousky. Já jsem ještě neprocházela ani jedno naše fotoalbum. Nejde to. Ještě to pořád bolí.

Začnu metodicky třídit její věci a vytahovat učebnice, které musím vrátit panu Randolphovi. Vyhodím sáček koblih, sešit s jednou popsanou stránkou, zpola prázdný balíček žvýkaček, černou gumičku do vlasů. Zaváhám u jejího oblíbeného lesku na rty a černého kompaktního zrcátka – co když si je její mamka bude chtít nechat? Sice asi ne, ale co kdyby? Dám obě věci do kartonové krabice, kterou mi dal

pan Randolph. Pak přihodím dlouhý svetr, šálu a několik šanonů.

„Už jsem si začínala myslet, že jsi taky po smrti.“

Otočím se. Za mnou stojí Kat, školní tašku hozenou přes rameno. Vlasy má stažené na temeni do umaštěného drdolu, ze kterého jí lezou uvolněné pramínky, a pod očima má tmavé kruhy. Vypadá hrozně.

„Promiň, blběj fór,“ omluví se a tvář se jí zkříví bolestí.

„Ahoj,“ vydechnu. „Kat, moc mě to mrzí, já jsem...“

Kat mávne rukou, jako by chtěla říct *Zapomeň na to*, a mně spadne kámen ze srdce. Posune si tašku na rameni. „Hele, vidělas dneska někde Mary?“

Zavrtím hlavou.

„Šla jsem jí hodit do skříňky vzkaz, ale má ji úplně vybělenou.“ Kat si začne kousat nehet. „Stihla jsi jí říct, co se stalo mezi tebou a Reeveem?“

Kousnu se do rtu. „Chtěla jsem, ale všechno to teď bylo tak šílený...“

„Možná to nějak zjistila, a proto se totálně zdekovala.“ Kat si strčí ruce do kapes. „A jak to teda teď s Tabatským máte? Chodíte spolu?“

Z toho, jak posměšně to říká, se mi chce někam zalézt a umřít. „Ne! Nechodíme spolu. Neděláme spolu nic.“

„Já tě z ničeho neobviňuju, Lil. Jako víš co... je to tak, jak to je. Jen chci, abysme k sobě mohly bejt upřímný.“

Rozhlédnu se, pak se zhluboka nadechnu a začnu znova. „S Reeveem to už skončilo. Byla to jen ta jedna noc a už nikdy se to neopakovalo. A ani to není tak, že bych se vám schválně vyhýbala. Každý den jsem u Renniiny mamky, s Ash a ostatními, snažíme se ji přimět, aby něco snědla. Je úplně v pytlí. Jenom spí a brečí. Teď je to fakt těžký.“

„No, aspoň na to nejsi sama. S kým mám sakra asi tak brečet já? S Patem? Nebo s tátou? Ty to nechápou. Jako jasně, jsou

taky smutný z toho, co se jí stalo. Ale nikdo Ren neznal tak dobře jako my dvě.“ Když vysloví její jméno, zlomí se jí hlas. „Omlouvám se,“ zašeptám.

Kat si otře oči rukávem. „To nic. V pohodě. Jen jsem ti to chtěla říct.“ Zatne zuby a vyloudí na tváři úsměv, ale vypadá to strašně. „Hned je mi líp,“ pronese smrtelně vážně.

Vezmu ji za rameno a zmáčknu. Časem si to budu muset vyříkat i s Mary. Dlužím jí to. Zavřu Renniinu skříňku a zvednu krabici s jejími věcmi. „Víš co, tak za Mary zajedeme.“

Jedeme mým autem. „Hele,“ řekne Kat, když se blížíme k Maryinu domu, „já myslím, že pokud Mary bude doma a nebude vědět o tobě a Reevovi a o tom, co se stalo na silvestra... tak jí to možná neříkej.“

Zalapám po dechu. „Nemůžu jí to neříct.“ Nebo můžu?

„No ale sama tvrdíš, že už je po všem. Jen by ji to ranilo. Takže by to bylo k ničemu, ne?“

„Asi jo.“ Nechci Mary ublížit. To je to poslední, co bych chtěla. A mezi mnou a Reeveem to vážně skončilo. Možná že má Kat pravdu.

Zaparkuju na příjezdové cestě před domem, hned za volvem Maryiny tety. Vypadá to, že tu nikdo neodklízel sněh, začíná odtávat. Vystoupím z auta a pod nohama mi zakřepou skleněné střepy. Vyměníme si s Kat neklidný pohled.

Dojdeme ke vchodovým dveřím a zazvoníme, ale nikdo neotvírá. Mám divný pocit, jako by nás někdo sledoval. Je to takový ten pocit zježených chlupů na zátylku, který mívám, když si pozdě v noci jdu do kuchyně pro pití a všichni už spí. Vždycky běžím zpátky do pokoje jako střela.

Kat začne bušit na dveře.

„Tohle je děsivý,“ zašeptám.

Kat bouchá na dveře tak dlouho, až jí zrudnou klouby na rukou. „Sakra.“ Přitiskne obličej k oknu. „Vypadá to, jako by se tam prohnalo tornádo.“

Podívám se dovnitř. Panebože. Židle v jídelně jsou převrácené, stůlek v předsíni překocení na bok. „Kat, co když má Mary potíže? Musíme zavolat policii!“

„Policii?“ zopakuje Kat. Natahuje krk, snaží se oknem dohlédnout na schody a do patra. „Co kdybysme prostě šly dovnitř a omrkly to?“

„Někdo by tam mohl číhat! Kdo ví, do čeho bysme vlezly!“ Chytím ji za paži a odvedu ji zpátky do auta. Pak vyndám mobil a vytočím číslo na policii.

KAPITOLA ČTYŘI

KAT

Než se k Maryinu domu konečně doplází policejní auto, uplyne půl hodiny. Tomu teda říkám blesková reakce v naléhavých případech!

Lillia vyskočí z auta a jde po chodníku policajtovi naproti. Já jdu jen pár kroků za ní, ale vtom z policejního auta jako nějakéj zatracenej kovboj vyleze Eddie Shofull.

„To si ze mě děláš prdel,“ vydechnu.

Eddiemu Shofullovi je celých dvaadvacet let. Vypadá spíš jako klučík v kostýmu policajta než jako opravdový policajt. Když byl ještě na střední, kamarádil se s mým bráchou. Ne, jinak. Když byl ještě na střední, hulil s mým bráchou trávu. I po maturitě. Vlastně až do doby, než se dal k Jarské policii. Jeho táta je zástupce šerifa. Protekce jako vyšitá.

Eddie se na mě zamračí. „A cos čekala, Kat? Jednotku rychlýho nasazení?“

„Ehm, jo, vzhledem k tomu, že tady někoho pohřešujeme. Nebo je to možná dokonce únos nebo držení rukojmí.“

Eddie protočí panenky a nahlásí do vysílačky, že dorazil na místo.

„Prosím, pane,“ řekne Lillia a odstrčí mě. „Nedaří se nám spojit s naší kamarádkou. Její teta, co se o ni starala, měla nějaké psychické problémy. Jen se chceme ujistit, že je v pohodě.“

Eddie se přes naše hlavy podívá na dům. „Kdy jste ji viděli naposledy?“

„Před silvestrem,“ pospíší si s odpovědí Lillia.

„Zkoušely jste jí volat?“

Rozhodím ruce. „No jasně že zkoušely, ty pitomče.“

„Kat!“ Lillia po mně střelí varovným pohledem a pak se otočí zpátky k Eddiemu. „Nikdo to u nich nezvedá. Skříňku ve škole má úplně vyklizenou a...“

„Tak se asi odstěhovala.“

Konečně se na mě Lillia podívá pohledem, kterým vyjadřuje souhlas s mým názorem – že je Eddie totální debil. „Tak mi vysvětlíte, proč to u nich doma vypadá jako po výbuchu a na příjezdový cestě je rozbitý sklo!“

Lillia ho chňapne za ruku a vede ho k hromadě střepů. Eddie si na ně posvítí baterkou, i když je naprosto jasno a slunečno, takže je vidíme úplně v pohodě. Pár střepů mu zakrúpe pod podrážkou boty. „Nedá se určit, kdy se to sklo rozbilo. Klidně to mohlo být před pár měsíci. Nebo lety.“

„Před lety?“ uchechtnu se. „No tak, Eddie, zníš jako vy-patlanej idiot!“

Eddie si mě změří přimhouřenýma očima a sáhne po vysílačce. „Stačí jedno moje slovo a vy dvě si posedíte přes noc v chládku za falešný poplach a urážení veřejného činitele!“

Lillia vytřeští oči. Úplně mu na tu chabou, smyšlenou výhrůžku skočila. „My vás nechceme urážet...“

„Já chci!“ zařvu.

„Prosím, jen to dojděte dovnitř zkontrolovat, jo? Protože jestli tam naši kamarádku mučí ta její šílená tetička a vy to řádně neprošetříte, tak půjdete do chládku vy sám!“ A s tím si založí ruce na hrudi a stiskne rty do úzké čárky.

Eddie na ni chvíli jen zírá a potom vytáhne zpoza opasku obušek. „Fajn. Provedu zběžnou obhlídku. Vy dvě zůstaňte tady.“

Samozřejmě ho neposlechneme. Jdeme za ním kolem Maryina domu a voláme: „Mary? Jsi tu někde?“

Eddie vyjde po schůdcích k zadním dveřím a zabouchá na ně rukojetí obušku. A kdo by to byl čekal, dveře se otevřou dokořán.

Vyměníme si s Lillií pohled, vzápětí se kolem Eddieho protáhneme a jdeme dovnitř.

„Holky, okamžitě zpátky!“ rozkřikne se Eddie. „Vážně, Kat! Vraťte se!“

„Mary?“ volá Lillia. „Jsi tu?“ Od úst jí stoupají obláčky páry. Topení je vypnuté. Je tu ještě větší zima než venku.

A hrobové ticho.

Všechno je rozházené.

Obejdu kuchyňský stůl. „Tohle je fakt divný.“ Vypadá to, jako by Mary a její teta prostě jen tak odešly z minuty na minutu. Proč by jinak bylo ve dřezu špinavé nádoby? Na stole leží prázdné talíře. Nakloním se a vidím na nich myší bobky.

„Kat, pojď se podívat nahoru,“ pobídne mě Lillia.

Eddie zaúpí a překročí práh. „Tohle je nedovolené vniknutí,“ zašeptá.

„Jdeš s náma, nebo ne, Eddie?“

Přitáhnou si límec bundy ke krku a společně jdeme dál do domu, projdeme chodbou, potom obývánkem. Všude jsou ještě pořád věci Maryiny rodiny. Skoro na všech zdech visí malby majáků a pobřeží a na krbové římse je několik rámečků s rodinnými fotkami. Dojdu k nim a podívám se. Na

jednom snímku je Mary jako malá holka, stojí mezi dvěma lidmi, které neznám, ale nejspíš to jsou její rodiče. Skoro bych ji nepoznala. Vím, že nám říkala o tom, jak byla tlustá, a já si to nedokázala ani představit. Ale vážně byla dost při těle. Kulaté červené tváře, dvojité brada, vypouklé břicho.

Úplně živě vidím, jak si z ní ten hajzl Reeve utahuje.

Lillia si fotku prohlíží se mnou. „Možná to znamená, že se sem hodlá vrátit. Její rodina si bude chtít odvézt ty věci, ne?“

„Možná,“ připustím. Ale moc tomu nevěřím. Rozhlédnu se po pokoji. Většina věcí je rozmlácená na cucky.

Jdeme s Lil nahoru do patra. Eddie už tam je a svítí si baterkou na další schodiště, které nejspíš vede na půdu.

Najdeme ložnici a chvíli jen tak stojíme ve dveřích. Postel rozestlaná, dveře skříně dokořán, oblečení poházené kolem. A nejdivnější ze všeho jsou stovky knih všude po podlaze, otevřené na nejrůznějších stránkách.

„To je nejspíš ložnice její tety,“ špitne Lillia.

Najednou mi na rameni přistane něčí ruka. „Dům je prázdný,“ oznámí Eddie a táhne mě zpátky ke schodišti. „Padáme pryč. Pohyb!“

„Počkej, Kat! Pojd' se podívat na tohle.“

Setřesu Eddieho a jdu za Lilliiným hlasem do dalšího pokoje.

Jako jediný v celém domě je úplně vyklizený. Je tu komoda, nepovlečená postel, prázdná polička a prázdná skříň. Dojdu k oknu a vyhlédnu ven, na místo, ze kterého jsme s Lillií házely kameny, aby si nás Mary všimla, když jsme za ní jednou přišly uprostřed noci. To bylo poprvé, co nám řekla o Reevovi a o tom, co jí provedl.

„Musela si všechno sbalit.“ Lillia potřese hlavou. Taký tomu nemůže uvěřit. „Nejspíš fakt odešla a ani se s náma nerozloučila.“

Cestou ven za námi Eddie zavře zadní dveře a ujistí se, že jsou zamčené. Pak odjede. Já a Lillia nasedneme do jejího auta. Taky bychom měly vypadnout, ale ještě se nám nechce.

„Když jsem Mary viděla naposled, byla šťastná,“ řeknu. „Skoro tančila a zpívala radostí, jak jsi Reevea setřela to ráno potom, co jsme u tebe přespaly. A na silvestra vůbec nepřišla na tu Renniinu párty. Možná tou dobou už byla pryč. Dostala, co chtěla, kvůli čemu sem přišla, tak chtěla vypadnout v nejlepším.“

„Možná...“ Lillia s povzdechem nastartuje a zamíří k mému domu.

„Anebo víš co? Když Rennie umřela, všechno bylo vzhůru nohama. Možná se s náma Mary přišla rozloučit, zrovna když jsme byly na pohřbu.“ Pohrávám si s bezpečnostním pásem. „Anebo se třeba něco stalo její tetě. Jako že sem přijeli její rodiče a Mary už neměla čas za náma zajít. Ať už je to, jak chce, určitě se nám brzo ozve.“

Dokázala bych přijít s milionem výmluv. Problém je v tom, že ani jedné z nich nevěřím.

KAPITOLA PĚT

MARY

Ze samé špičky majáku vypadá ostrov Jar mrňavý, jako městečko na hraní s figurkami místo lidí. Sedím na střeše jako racek v bouři. Jsem tak blízko nebi, jak jsem ještě nikdy nebyla, a všechno se mi zdá malinkaté. Muž venčící pudla, auto jedoucí po hlavní ulici, dítě, které s pláčem volá maminku. Jsem moc daleko na to, aby mi na nich záleželo. K čemu to je? K čemu to všechno je?

Předtím bych se v takovéhle výšce bála. Ale teď už strach nemám. Nejsem ani smutná. Nejsem nic.

Je ironické, že dokud jsem byla naživu, nikdy jsem nechtěla ostrov opustit, a teď, když jsem mrtvá, tak nemůžu. Pamatuju si, jak jsem sem dorazila, jak jsem se probudila na trajektu, když přijížděl k ostrovu. Byla jsem vůbec někdy pryč? Po těch prvních pár dnech ve škole, kdy jsem toho měla plné zuby a nechtěla jsem už Reeva nikdy vidět, jsem se chtěla vrátit k mamce a tátovi. Sbalila jsem si kufr a šla do přístavu, chtěla jsem odejít, ale nemohla jsem. Tehdy jsem nevěděla proč, ale teď už to vím.

Z nějakého příšerného důvodu jsem tu uvězněná. Možná jsem tu uvězněná už od toho dne, kdy jsem se zabila.

Já chci hlavně vědět proč. Proč jsem pořád tady? Rennie odejít mohla. Je teď v nebi? Nebo šla rovnou do pekla? Doufám, že můj tatka je v nebi. Byl to dobrý táta. Zaslouží si to. Kéž bych tam mohla být s ním.

Začíná sněžit a já nemám kabát. Nemám ani ponožky nebo boty. Mám na sobě jen jednoduché bílé šaty. Když zavřu oči, skoro cítím, jak se kolem mě prohání ledový vítr, skoro cítím, jak mě chladí spršky mořské vody. Skoro.

Celé měsíce jsem jen předstírala, hrála jsem si na to, že jsem živá, že jsem někdo. Ale nevěděla jsem, že je to jen předstírání. Myslela jsem, že je to doopravdy. Přišlo mi to opravdové.

Moje přátelství s Kat a Lillií bylo skutečné. V jejich očích jsem byla živá. Takové kamarádky jsem nikdy předtím neměla. Byly to jediné chvíle v mém životě, kdy jsem měla pocit, že někam patřím.

Díky nim jsem byla skutečná. Aspoň na chvíli.

Možná že když se jich vzdám, budu konečně moci odejít. Do nebe, do pekla, kamkoli. Hlavně když to nebude ostrov Jar.

KAPITOLA ŠEST

LILLIA

V sobotu večer se před školou koná za Rennie vigilie se svíčkami. Mrzne a fučí takový víchř, že lidem svíčky neustále zhasínají, a tak celá akce netrvá dlouho. Kat se tu mihne, ale po chvíli zas odejde.

Renniina mamka Paige potom všechny obchází, aby jim řekla, že můžeme zajít k ní, že při vyklízení galerie našla zbylé pivo a další alkohol z Renniiny silvestrovské oslavy. Prý se ho chce zbavit. „Budeme brečet a pít a vyprávět si o Rennie. A potom u mě můžete všichni přespát.“

Já už jsem u ní tenhle týden spala dvakrát, protože Paige nechce být sama přes noc, když její nový přítel musí zpátky na pevninu do svojí restaurace. Paige vždycky chce, abych s ní byla vzhůru dlouho do noci, a je to jako na horské dráze: V jednu chvíli se směje a hned nato usedavě pláče. Ale to na tom není to nejtěžší. Nejhorší je totiž spát v Renniině posteli, protože vždycky, když se vzbudím, čekám, že ji uvidím ležet vedle sebe.

Když dorazím k Paige, ostatní už tam jsou. Ash sedí Derekovi na klíně v křesle, PJ leží na podlaze s kloboukem přes obličej, pár roztleskávaček je v kuchyni. Alex sedí na tope-ní a listuje fotoalbem. Reeve je vedle Paige na gauči. Paige má v klíně velkou krabici od bot a nechává kolovat tret-ky a drobnosti, které si nechala, třeba maličkaté bílé šaty, ve kterých měla Rennie křtiny. Vidím na ní, že už je opilá. Reeve se na ty věci skoro nedívá, jen je zběžně přejíždí oči-ma. Jdu do kuchyně a připravím Paige sendvič s krutím ma-sem, protože mi je jasné, že dneska určitě ještě nic nejedla. Cítím na sobě Reevův pohled, ale když zvednu hlavu, už se zase dívá jinam.

Donesu talíř se sendvičem Paige. „Zkus se trochu najíst.“

Paige mi dá pusu na tvář. Z úst jí cítím whisky a něco na-kyslého. „Ty jsi můj andílek,“ vzdychne a položí talíř na kon-ferenční stůl. „Chtěla jsem pro vás dneska nakoupit ně-jaké dobroty, ale když jsem přišla do krámu, všichni na mě zírali, jako by mě odsuzovali, a tak jsem odešla.“

Alex se zamračí. „Jak to myslíš?“

„Všichni rodiče z celého ostrova mě mají za hroznou matku,“ prskne Paige. „Myslí si, že Rennie měla tu nehodu proto, že řídila opilá. Ale já mám policejní zprávu. Alkohol s tím neměl nic do činění. Její džíp měl nějakou poruchu.“

„Můj táta říkal, že by ses mohla s tou automobilkou sou-dit,“ ozve se Ashlin. „Rozhodně k tomu máš důvod.“

Paige ji skoro ani nezaregistruje. „A navíc všichni víte, že Ren pít uměla. V tomhle je po tátovi. Ale lidi radši vymýšlejí lži, než aby věřili pravdě. Chtějí ze mě udělat nezpůsobilého rodiče, co se neumí postarat o svoje dítě. Nikdy mě neměli rádi. Nikdy mě nepřijali.“

Polknu a sklopím oči do klína. Moje mamka taky měla pár takových poznámek. Chtěla vědět, jestli nám Paige dá-vala alkohol. Řekla jsem jí ne, samozřejmě že ne. A nebyla to

lež, Rennie si chlast dokázala vždycky sehnat odjinud. Jenže Paige nám pití nikdy nevymlouvala. Ale vždycky nám kladla na srdce, abychom se chovali zodpovědně, aby neřídil nikdo, kdo pil.

Paige zalétné pohledem k Alexovi. „Zlatíčko, nechci k tobě být hnusná, ale tvoje matka je toho dokonalým příkladem. Já vím, že vám mladým u vás doma klidně něco nalila. Ale jakmile se to stane v mojí galerii, tak jsem hnedka pochybný rodič?“

„Moc se omlouvám,“ zamumlá Alex a zrudne.

„Ne, ne, ne, zlatíčko, prosím tě. To je v pohodě. Vy tady znáte pravdu a to je to jediné, na čem mi záleží. Takže si to dneska užijeme, jo? Za Rennie.“ Poplácá dlaní místo vedle sebe. „Reevíku, posuň se, ať si může přisednout Lil,“ poručí mu.

Reeve se odsune, co nejdál to jde, a já si sednu. „Podívej se na tohle,“ zašeptá Paige a podá mi fotku Reeve a Rennie ve školce. Oba jsou vyfintění, protože je to první den školky. Rennie má kudrnaté vlasy spletené do copánků, Reeve má na sobě kostkovanou košili a chybí mu přední zub. Nemůžu se ubránit úsměvu.

„To je roztomilý,“ řeknu a podám fotku Reevovi. Dávám pozor, aby se naše prsty nedotkly.

Reeve na fotku upře pohled, ztěžka polkne a podá ji zpátky Renině mamce. „Nech si ji,“ řekne mu Paige a srkne si svého pití. „Vždycky jsem si myslela, že se vy dva jednou vezmete.“

Reeve strne. Vidím v jeho výrazu bolest a provinilost. Vidím všechno, co se snaží skrýt.

„Rennie vždycky říkala, že jestli se jednou vezmete, tak chce fotku, jak ji ty a tvoji bráchové házíte ve svatebních šatech do moře,“ řekne Ash.

Paige vzlykne a Reeve po Ashlin strelí pohledem.

Vzhledem k tomu, že sedím na gauči vedle něj, mi nic neunikne. Pokaždé když se Reeve pohne nebo promluví, rozbíjí se mi srdce a nemůžu popadnout dech, ani se soustředit. Když Ash navrhne, že si pustíme jedno staré video z představení roztleskávaček, vyskočím na nohy a jdu k Renniinu notebooku, abych ho našla. Nebýt chvíli ve stejné místnosti jako Reeve je úleva.

Sednu si k Renniinu stolu a zapnu počítač. Je k němu připojená flashka. Otevřu složky na USB a hledám videa, jenže vtom můj zrak padne na složku s názvem „Podzimní ples“ a mě poleje horko. Kliknu na ni a bum, jsou tu zvětšené fotky, ty, na kterých dávám Reevovi drogu do pití. Rychle celou složku přetáhnu do koše a ten potom vysypu.

„Máš ho, Lil?“ houkne z vedlejšího pokoje Ash.

„Ještě ne,“ odpovím a snažím se, aby můj hlas zněl normálně, i když se cítím provinile a jsem sama ze sebe znechucená.

„Tak děleeeej!“

Rychle zadám do vyhledávání souborů „podzimní ples“ pro případ, že by si Rennie složku uložila ještě někde jinde, ale nic nenajdu a můj tep začíná lehce zpomalovat.

Vrátím se do obývacího pokoje. „Nemůžu ho najít,“ řeknu.

Ash posmutní. „Tak to už si ho asi nepustíme,“ vzdychne.

Pak se rozhostí ticho. Paige si jde do ložnice lehnout a my ostatní jen tak smutně sedíme a rozpačitě mlčíme.

„Hele, co kdybysme si zahráli chlastací hru,“ navrhne nakonec Alex. „Může se jmenovat třeba... Pamatujete když? A každej z nás musí říct nějakou historku o Rennie, a kdo si ji pamatuje, ten se musí napít. Anebo... kdo si ji nepamatuje, ten se musí napít.“

„To je skvělejší nápad,“ řeknu a vstanu. Donesu všem skleňičky a Ash z krabice na kuchyňském stole vytáhne lahev vodky se skořicovou příchutí.

Alex zvedne skleničku a začne. „Pamatujete, když se mě Rennie snažila přesvědčit, abych si nechal voskem depilovat obočí?“ Rozesměje se a my s ním.

„Neobjednala tě rovnou do nějakýho salonu?“ přidá se Ash a chrochtá smíchy.

„Jo, objednala. Bylo to nějaký nehtový studio nebo co.“ Alex potřese hlavou. „Díkybohu mi došlo, že si dělá srandu, dřív, než bylo pozdě.“

Zvedneme skleničky v přípitku a napijeme se. Potom všem doleju.

„Pamatujete, když se Rennie vloupala do sborovny a ukradla paní Penfeldový ten její drahocennej hrnek na kafe? Ten, co měl na sobě obrázek kočky ve svetru?“ ptá se Ash. Zvednu sklenici a napiju se a skoro všichni ostatní taky.

Kromě PJe. „Nene,“ vydechne s otevřenou pusou.

„Ale jo,“ pokyvuje Ash. „Ty si nepamatuješ, jak ho občas nosila na kalby?“

PJ zavrtí hlavou. „Ty vole, Holtzová měla fakt koule.“

Usmívám se, ale v hlavě mi víří myšlenky, protože za chvíli bude řada na mně a mě nic nenapadá. Mám s Rennie tolik společných zážitků, až mám pocit, jako by se celý můj život na ostrově Jar točil jen kolem ní, a přitom mě nenapadá ani jeden, který bych mohla vyprávět. Začínám panikařit a je mi do pláče.

Alex kývne bradou směrem k Reevovi. „Teď ty.“

Reeve pokrčí rameny. „Ne, dík.“

Ash se ho snaží přemluvit, aby něco vyprávěl, ale Reeve se zviklat nenechá. Ash to nevzdává, ale Reeve se jen víc stahuje do své ulity. Svaly na ramenou má strnulé, vidím mu na očích, že se během pár vteřin sbalí a vypadne. Střelím po Ash varovným pohledem, aby toho nechala.

„PJi, tak teď ty,“ řeknu rychle a PJ začne vyprávět, jak se Rennie tajně vplížila do klučičích sprch. Všichni se roze-

smějí a napětí se rozplyne. Naše oči se střetnou a já vím, že je mi Reeve vděčný. Těsně předtím, než mám přijít na řadu, se zvednu a jdu na záchod a vrátím se, teprve když jsem si jistá, že už vypráví někdo jiný.

Většina lidí odpadne hned po půlnoci. Někteří odešli domů, pár jich usnulo v obýváku a v Renniině pokoji. Asi proto, že jsme začali pít tak brzo. Já ležím v Paigině posteli s Paige a Ashlin. Obě spí, ale já jen tak ležím. Nakonec vstanu a otevřu dveře.

Televize v obýváku běží a Reeve uklízí. Právě zavazuje velký odpadkový pytel. Pár vteřin ho pozoruju a najednou mi srdce sevře touha po něm, tak zoufalá, až to bolí. Chystám se něco říct, ale vtom vyjde z kuchyně Alex. Rychle se vrátím do ložnice, aby si mě nevšimli.

„Jak se držíš?“ slyším Alexe.

„V pohodě,“ odpoví Reeve, ale v jeho hlase je znát překvapení.

„No tak, chlape. Víím, žeš ji měl rád.“ Alex se odmlčí. „Pořád mám na tebe vztek, že jsi balil Lillii...“

„To už skončilo.“

Jeho slova mě zabolí, ale už je čas si to přiznat.

„Kdyby sis potřeboval popovídat,“ řekne Alex, „jsem tu pro tebe.“

Rozhostí se dlouhé ticho a já zatajím dech a doufám. Doufám, že se Reeve rozpovídá. Alex vždycky věděl, jak si k němu najít cestu. Kromě Rennie je to jediný člověk, na jehož názoru Reevovi kdy záleželo.

„Fakt jsem v pohodě,“ zavrčí Reeve. „Ale dík.“

Vydechnu. „Tak jo,“ slyším Alexe a o pár vteřin později se otevřou vchodové dveře bytu a hned se zase zavřou.

Vyjdu z ložnice, protože mám za to, že odešel Reeve. Ale ten to nebyl.

Zvedne hlavu a uvidí mě. „Jé, čau,“ řekne překvapeně.

„Ahoj.“ Radši začnu sbírat plastové kelímky.

Uklízíme potichu. Už máme skoro hotovo, když uslyším tlumený zvuk, a jen co zvednu oči, vidím, že Reeve ke mně stojí zády a chvějí se mu ramena. Pláče.

Strnu. Pár vteřin si nejsem jistá, co pro něj můžu udělat. Pak mi dojde, že to vím. Ani se na něj nepodívám. „Jdi,“ řeknu mu. „Já to tady dodělám.“

Reeve se roztřeseně nadechne a dojde si pro bundu. „Měj se, Choová,“ řekne a je pryč. Jakmile se za ním zaklapnou dveře, rozbřečím se taky.

KAT

Nemůžu myšlenky na Mary vyhnat z hlavy.

A tak v pondělí ráno zatáhnou první hodinu a jdu za paní Chirazovou. Možná mi poradí, kam se Mary mohla podít. To, že Mary není zamčená na půdě s tou svojí pošahanou tetou, ještě neznamená, že mám z toho všeho dobrý pocit. Mohlo se jí stát cokoli. Sekretářka na studijním mě nevidí, protože telefonuje, a tak nakráčím přímo do kanceláře paní Chirazové.

Jenže ta tu není.

Pár minut čekám a připadám si jako blbec. Nejsem si jistá, co mi asi tak může paní Chirazová říct. Určitě existují nějaká práva na ochranu osobních dat nebo podobné kraviny, které nemůže porušit, i kdyby mi chtěla pomoci. Na stole ani nemá žádné složky nebo papíry s informacemi o studentech. Všechno má v počítači. Zvednu zadek ze židle a kouknu na monitor. Komp je zapnutý a ani po mně nechce žádné heslo.

Tak co už. Hupsnu na její židli. Třeba se mi povede najít nějaké informace o Mary v záznamech o studentech, nějaký kontakt, buď na její tetu, nebo rodiče. Mary k nim možná jela na Nový rok a rozhodla se tam už zůstat. A pokud je to tak, zavolám jí nebo jí napíšu dopis. Nebo ještě líp, můžeme se s Lillií sebrat a jet za ní na návštěvu.

Kliknu na ikonu s názvem „Seznam studentů“, zadám do vyhledávání „Mary Zaneová“ a zmáčknu enter. Na monitoru naskočí ikonka přesýpacích hodin, jak počítač prohledává záznamy. Trvá to celou věčnost, protože je to starý křáp. Nic.

Zkusím to znovu, tentokrát napíšu „Zaneová, Mary“. A nakonec jenom „Zaneová“, pro případ, že Mary je jen zkrácená verze nějakého divného jména, které neznám. Ale pořád nic. To je divné. Zadám do vyhledávání Maryinu adresu a čekám, jestli něco vypadne. Ale ani teď nevyskočí žádný výsledek.

O Mary neexistují žádné záznamy.

Co to má sakra znamenat?

Zaslechnu za dveřmi klapání bot bez podpatků, takže mám zhruba půl vteřiny na to vysmahnout zpoza počítače a zaplout zpátky na židli na opačné straně stolu, než se paní Chirazová objeví.

„Kat?“

„Dobrej.“ Mám pocit, jako by paní Chirazová věděla, že jsem něco provedla, protože mě sjede podivným, nedůvěřivým pohledem. Takových pohledů ke mně míří stovky, ale ona se na mě takhle nikdy nedívala. „Jen jsem se chtěla zeptat, jestli už je ta věc s kouřením z minulého týdne vyřízená.“ Odkáslu si. „Asi bych se měla vrátit do třídy.“

„Ano,“ pronese pomalu paní Chirazová. „Dobrý nápad, Kat.“

Po škole dobloumám až k budově Společnosti na ochranu památek ve White Havenu. Je to můj první den v práci po Novém roce. Někdo už sundal vánoční dekorace – věnce, světylka, která blikala ve všech oknech, jehličí, kterým jsem musela omotat všechny špryce v zábradlí a taky kolem dveří.

Kdybych jela rovnou sem, přišla bych včas, ale já nějakou dobu jen tak křížovala ostrov se staženými okénky, protože, no, vlastně ani nevím. Nejspíš jsem doufala, že mi čerstvý vzduch trochu vyčistí hlavu. Ale to se nestalo. Jsem pořád stejně jetá jako hroudy špinavého rozbředlého sněhu podél silnice.

Táhnu se do schodů, smrdím po cigaretách, boty mám naskrz promočené a z nosu mi tečou nudle. Doufám, že jakmile mě uvidí, pošlou mě domů, ale jen co vejdu do dveří, Danner Longforthová vyběhne z kanceláře a kostnatým prstem s nalakovaným nehtem ukáže na hodiny na zdi.

Danner Longforthová je jedna z nejmladších lidí, co tu pracují. Vsadím se, že jí ještě nebylo ani třicet. Je vdaná za jednoho starého pracháče, co bydlí poblíž Choových. Pochybuju, že vůbec někdy měla opravdové zaměstnání. Je celá odvařená z kancelářských potřeb – svorek na papír, sešíváček a podobných hovadin.

„Katherine.“ Hlas má stejně tenký jako tělo a poslední slabiku mého jména protáhne na tak dlouho, dokud nepřijde až přede mě. „Měla jsi tu být před třiceti minutami.“

Trochu mě to zaskočí. Danner není moje šéfka, není mi nijak nadřízená. Vlastně jsem ani netušila, že mě zná jménem. „Já...“

„Vím, že ty si to nemyslíš, ale my tu děláme důležitou práci.“ Mávne směrem ke zdi, na které visí snůška krasopisně vyvedených diplomů a vyhlášek se zlatými pečeti. „Naši snahu za posledních šest let uznává i sám guvernér. A pokud si chceš udržet to privilegium, že sem chodíš po-

máhat, jestli chceš dostat doporučující dopis, který vyšperkuje tvoji přihlášku na vysokou, budeš si to muset zasloužit. Chodit do práce včas je ta nejmenší z tvých povinností.“ Založí ruce na hrudi a stiskne rty.

Tupě na ni zírám. „Měli jsme po škole společnou modlitbu,“ pronesu co nejklidněji. „Za Rennie Holtzovou, tu holku, co umřela na silvestra.“

Je to sice lež, ale to je fuk. Někdo té blbce musí srazit hřebínek.

„Aha,“ vydechne Danner tiše a zatočí jedním z mnoha prstenů, co má na prstech. „Proč jsi to neřekla hned?“

„A kdy? Hned jste se na mě vrhla, abyste mě seřvala.“

Okamžitě se leknu, že jsem přestřelila, že mě Danner okamžitě vyhodí. Ale neudělá to. Má na sobě takový chundelatý svetrovítý přehoz v barvě velbloudí srsti a přitáhne si ho blíž k tělu. „Ty ses s tou nebohou dívkou kamarádila?“

Skoro se ušklíbnu. Co jí je do toho? „Jo,“ ucedím skrze zaťaté zuby. „Jo, kamarádila.“ A je to pravda. Nakonec jsme přece jen byly s Rennie kamarádky.

„Aha,“ zopakuje a sklopí oči. „No, v tom případě se ti moc omlouvám, Katherine. Neměla jsem tak vyletět. Touhle dobou je toho na nás moc a já mám pocit, že už teď nestíhám.“ Vzdychne. „Prosím, vezmi si dneska volno, jestli potřebuješ... ale kdybys tu mohla aspoň hodinu nebo dvě pobýt, budu ti moc vděčná.“

„Chvíli tu zůstanu,“ slíbím a otočím se ke schodům do sklepa, kde obvykle pracuju. Skenuju staré listiny a dokumenty a výstřižky z novin do archivu Společnosti. Danner mě ale vezme za rameno a zastaví mě.

„No, víš, archiv vlastně zatím přesouváme na druhou kolej. Teď se budeme soustředit na výroční charitativní večírek. Koná se v březnu. Nevím, jestli tam vaši někdy byli...“ vidím, jak mě přejíždí pohledem od hlavy k patě a dochází jí,

že ani omylem, „ale určitě to pro tebe bude vynikající zkušenost. Napíšu to do tvého doporučení. Zkušební komise na univerzitách mají charitativní projekty nejradši.“

Mám sto chutí se rozesmát. Charitativní práce je vaření pro lidi bez domova nebo dobrovolničení v útulku pro zneužívané ženy s dětmi, ne vypomáhání bandě zbohatlických paniček, které si hrají na to, že mají práci.

Ale doporučení potřebuju, jinak mě na Oberlin nevezmou. A na to se musím upnout. Na budoucnost mimo tento ostrov, daleko od bolesti a špatných vzpomínek.

Když se nad tím tak zamyslím, vlastně ani nemám Mary za zlé, že chtěla vypadnout.

„Na co se budou vybírat peníze?“ zeptám se.

„Na letošní provoz a ochranu památek. Je to slavnostní večere a ples ve staré budově radnice a k tomu tichá aukce. Loni jsme vybrali skoro půl milionu dolarů, díky kterým jsme vykoupili a zrekonstruovali hned několik památných budov ostrova Jar.“

Ples pro pracháče. Kristepane.

Danner odcupitá zpátky do kanceláře a vrátí se s několika listy papíru. „Nuže, Katherine, potřebuju, abys zkontrolovala adresy pozvaných hostů s těmi, které máme v adresáři. Ráno je kontrolovala Evelyn, takže už jich moc nezbývá. Potřebujeme mít jistotu, že jsou všechny napsané správně, než pošleme konečný seznam písmomalíři. Účtuje si každou obálku, a my nemůžeme mrhat penězi na chyby, kterým se dá zabránit.“

Nejradši bych odsekla, že by třeba mohli přestat mrhat penězi na takové kraviny, jako jsou ručně nadepisované obálky. Vždyť přece chtějí peníze *vybrat*, ne utrácet, ne? Ale Danner už míří do prosklené zasedačky, kde kolem stolu sedí úctyhodné dámy a o něčem se zapáleně přou. Nejspíš se dohadují o tom, jaké livreje budou mít číšníci.

Zachytím pohled Evelyn, která je tu v kanceláři zdaleka nejstarší. Pochybuju, že by ji tu nechali pracovat, kdyby nebyla tak nechutně bohatá, a dala bych krk na to, že doufají, že až zaklepe bačkorami, něco Společnosti na ochranu památek odkáže. Evelyn sedí u počítače a myš drží ve vrásčitých prstech tak opatrně, jako by se bála, že ožije a pokouše ji.

Sednu si k prázdnému stolu a prolistuju seznam. Už jen tři stránky a budu u Z...

Erica Zaneová?

To je Maryino příjmení. Že by to byla její mamka?

Adresa tu není, jen telefonní číslo.

Jsem tak rozčilená, že se mi ho skoro nedaří vyfukat na displeji. Co když to zvedne Mary? Co jí řeknu?

Nemusím čekat dlouho. Jakmile zmáčknu zelené tlačítko, uslyším trojí zazvonění a nahrávku oznamující, že volané číslo bylo odpojeno.

Kam se Zaneovi poděli?

Zkontroluju ostatní adresy a čekám, až Danner vyjde ze zasedačky. Jakmile se objeví, vrhnu se na ni a ukazuju na jméno Eriky Zaneové.

„K téhle paní jsem adresu nenašla a to číslo už nefunguje. Co s tím?“

Danner vycení zuby. Vezme černou propisku a jméno ze seznamu vyškrtně. „S tím si nedělej starosti. Ani by na tom seznamu být neměla.“

Krucinál. Moje jediná stopa, a zas to nikam nevedlo.

KAPITOLA OSM

LILLIA

Paige mi pošle esemesku, že se mám po škole stavit. Když dorazím, dveře jsou odemčené, a tak jdu rovnou dovnitř. „Paige?“ zavolám. „To jsem já, Lillia.“

Nejdřív zamírím do kuchyně. V odkapávači jsou úhledně seřazené čerstvě umyté talíře. Paige umývání nádobí nesnáší, musela to vždycky dělat Rennie. Teď je nejspíš umyl Reeve. Ash mi říkala, že Paige chodí pomáhat. Otočím se a vidím, že taky sesbíral plechovky a lahve a rozdělil je do pytlů s tříděným odpadem, které umístil ke dveřím.

„Tady jsem, Lil!“

Paige najdu v ložnici. Má na sobě pořád pyžamo a župan. Balí si oblečení do kartonové krabice. Zvedne hlavu a v očích má takový ten mrtvolný výraz, jaký má vždycky, když si vezme prášky na spaní.

„Ty se stěhuješ?“ zeptám se. O ničem takovém mi neříkala. Ale nejspíš to dává smysl. Paige vždycky vykládala, že se z ostrova odstěhuje hned, jak Rennie odmaturuje.

Zůstala tu tak dlouho jen proto, že ji o to Rennie na kole-
nou prosila.

„Do konce měsíce chci být pryč. Rick chce, abych se na-
stěhovala k němu. Nemůžu na tomhle ostrově zůstat, ne bez
mojí holčičky. Už tady nic nemám.“ Paige si otře oči. „Měla
by ses porozhlédnout po Renniině pokoji,“ pronese dutým
hlasem, „mrkni se, jestli si něco z jejích věcí nechceš nechat
na památku. Možná ten řetízek, cos jí darovala. Bývala bych
jí ho dala do rakve, ale...“ zlomí se jí hlas. Rozbrečí se a na-
přáhne ke mně ruce, takže jdu k ní. Paige mě pevně obejmě.
„Zůstaň na večeri, jo?“

Nechce se mi. Víím, že když budu souhlasit s večerí, Paige
bude naléhat, abych tu i přespala, a to nemůžu. Nemůžu se
zase probudit sama v Renniině posteli. Jenže tady nejde o to,
co můžu nebo nemůžu. Jde o to, co musím. Být hodná na
Paige je jako pokání za to všechno, co jsem Ren provedla.
„Jasně, zůstanu,“ řeknu.

Jdu do koupelny a zavolám mamce. Když jí oznámím, že
nepřijdu domů na večeri, je mi jasné, že nemá radost, proto-
že na druhé straně se rozhostí minutové ticho. „Lil, tohle je
na tebe moc,“ prohlásí nakonec. „Sama jsi ještě dítě, potřeb-
uješ odpočívat.“

Kéž bych mohla. Ale nejde to. Nezasloužím si to. „Mami,
to je to nejmenší, co pro Rennie můžu udělat,“ zašeptám.
„Prosím.“

Mamka vzdychne. „Hlavně si dejte k večeri něco zdravé-
ho. Pozdravuj ode mě Paige.“

Když vyjdu z koupelny, najdu v kuchyni Reeve, jak šep-
tem po telefonu objednává čínu. Promne si spánky, jako
by ho bolela hlava. „Můžete to smažené kuře udělat extra
pálivé?“ požádá. Víím, že tak ho má Paige nejradši, tak si
ho s Rennie vždycky dávaly. Reeve zavěsí a kývne na mě.
„Ahoj.“

„Já... myslela jsem, žeš odešel.“

„Jo, ale jen jsem odnesl nějakéj Renniin nábytek do Armády spásy. Paige chce, abych jí pomohl zasádrovat díry ve zdech, kde měla Rennie přibítý skoby, aby nepřišla o zálohu na byt.“ Sklopí oči k podlaze.

Rozhostí se mezi námi rozpačité ticho. Mám pocit, že se táhne celou věčnost. „Nechceš jít domů? Já se s Paige navečřím a ty můžeš přijít zítra a celý to zasádrovat.“

„Dík,“ vydechne Reeve a to jediné slovo mě bodne do srdce jako žihadlo.

Jdu za Paige. „Reeve už jde domů, takže... budeme na večeři jen my dvě.“

Paige se zamračí. „Ne, Reeve nemůže odejít,“ prohlásí a vyběhne do kuchyně. Jsem jí v patách. „Nechod, Reevíku. Už máme objednané jídlo a já tu chci mít obě moje děti. Už si vás moc dlouho neužiju.“

Reeve přikývne a mně probleskne hlavou, jak unaveně vypadá.

Zatímco čekáme na jídlo, Reeve jde k Rennie do pokoje a začne rozebírat policičku na knihy. Já sklídím ze stolu, setru ho a potom prostřu tři papírové talíře a ubrousky.

Paige nefunguje zvonek, takže když dorazí poslíček s jídlem, musí seběhnout dolů, aby mu zaplatila. Houknu na Reeva, že jídlo už je tady, a když přijde do kuchyně, rozhlédne se a hledá Paige. Pak se nakloní přes stůl a odkašle si. „Hej, vzali mě na tu přípravku do Delawaru.“

Vytřeštím oči. „Cože? Vážně? Na Benedictine?“

„Jo. Zjistil jsem to včera.“

Zářivě se na něj usměju. „Reeve, to je paráda!“ Nepřemýšlím a vrhnu se mu kolem krku. Nejdřív strne, a tak se začnu odtahovat. Co blbnu, objímat Reeva, a ještě ke všemu u Rennie v kuchyni? Ale pak si mě k sobě Reeve přitáhne. A já ho nechám.